

126/36, přiložil k žalobě na zaplacení palmární pohledávky nahoře uvedeným způsobem zfalšovanou plnou moc žalované strany, a to na důkaz zmocnění a na průkaz úmluvy o příslušnosti soudu (§ 104 j. n.), jinak vzhledem k bydlišti žalované strany místně nepřislušného, odporuje povinnosti uložené obviněnému jako advokátu v § 10, odst. 2 adv. ř., zachovávatí bezelstností a poctivostí ve svém chování čest a vážnost stavu advokátského a zdůrazněné výslovně v § 2 kár. stat., který prohlašuje za kárně vadné chování advokáta v jeho povolání i mimo ně, které by bylo na újmu cti nebo vážnosti stavu advokátského. Nebylo zajisté bezelstné a poctivé, když obviněný předložením zfalšované plné moci chtěl procesní soud přesvědčiti o tom, že mu Š. dne 16. června 1933 podepsal plnou moc podle § 31 c. ř. s. a podrobil se tímto podpisem pro žaloby z této plné moci vzniklé příslušnosti okresního soudu v N., ač se tak uvedeného dne nestalo (řádná plná moc byla vystavena a podepsána teprve 30. března 1935) a státi se ani nemohlo, ježto ve zmíněném sporu vyšlo najevo, že obviněný převzal advokátní kancelář teprve dne 15. srpna 1933 a že předložená plná moc byla vystavena a podepsána dne 16. června — patrně 1931 — Dr. B-ovi. Nepotřeboval-li obviněný — maje v době podání žaloby (8. února 1936) od Š. již podepsanou řádnou plnou moc ze dne 30. března 1935, obsahující rovněž úmluvu o příslušnosti — použití zfalšované plné moci, je to tím trestuhodnější, že tak učinil a tím dal všanc dobré jméno svoje jako advokáta a tím advokacie vůbec jak v uvedeném sporu, kde tato okolnost vyšla najevo, tak v trestním řízení zavedeném na oznámení Š. V tomto trestním řízení se obviněný hájil tím, že šlo o plnou moc založenou do některého spisu na žádost Š., který nechtěl dáti kolek na novou plnou moc, na kteréžto obhajobě setrval i obhájce obviněného při kárném líčení. Nehledě ani k tomu, že plná moc není opatřena spisovou značkou nějakého spisu, stačí uvést, že se advokát nesmí nechat ani klientem svést k jednání kárně závadnému, které by v souzeném případě — jak odvolání správně uvádí — zakládalo dokonce důchodkový delikt na straně obviněného. Nejvyšší soud jako soud odvolací nemá důvodu pochybovatí o tom, že obviněný použil zfalšované plné moci vědomě, protože bez ní by nebyl mohl žalovati před okresním soudem v N.; obviněný si toho byl vědom a v žalobě jím podepsané se výslovně odvolával k odůvodnění příslušnosti na přiloženou plnou moc, obzvláště když se ani nehájil opakem. Odůvodněnému odvolání zástupce komory bylo proto vyhověno a obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 370 dis.

K otázce útrat kárného řízení.

V kárném řízení je obdobně použití ustanovení §§ 381 a 389 tr. ř.

Ani zákon čís. 46/1868 ř. z., ani podpůrně platící ustanovení trestního řádu neumožňují opravné stolici přezkoumávatí konkrétní nutnost a účelnost útrat ve smyslu § 381, čís. 6 tr. ř.

Odpovídá zásadě § 389, odst. 3, posl. věta tr. ř., byla-li obviněnému soudci uložena celá náhrada útrat spojených s úkony, které se týkaly i jeho spoluvinníka nesoudcovského úředníka, zvláště když tento spoluvinník nemohl být ani odsouzen k náhradě útrat, ježto mu byl uložen trest pořádkový (§ 128 služební pragmatiky).

Vedlo-li se proti obviněnému kárné řízení pro několik kárných činů, jest jen podle možnosti vyloučiti z náhrady útrat náklady vzniklé ve spojení s činy, pro které nebyl uznán vinným.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1938, Ds I 78/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských nevyhověl stížnosti obviněného soudce do usnesení vrchního soudu, jímž byla ustanovena výše útrat, k jejichž náhradě byl stěžovatel povinen.

D ů v o d y:

Pravoplatným nálezem vrchního soudu jako kárného soudu pro soudce byl stěžovatel uznán vinným, že porušil služební povinnosti jemu v §§ 45, 46, 47 pat. č. 81/1853 ř. z. uložené tím, že jako přednosta okresního soudu dal svolení a trpěl, aby vězeň F. byl zaměstnán v soudní kanceláři a používán k pracem kancelářským, a že vykonával povšechný služební dozor nedbale, že se vězeň F. mohl volně pohybovat v celé soudní budově, a že ho používal i k vlastním službám a poskytoval mu ve svém bytě obědy, při čemž jej na cestě sám doprovázel, a byl proto odsouzen k pořádkovému trestu důtky a k náhradě útrat kárného řízení. Naproti tomu byl zproštěn, pokud mu bylo kladeno za vinu, že vězni F. trpěl docházeti volně i mimo budovu a i to, aby nosil u sebe klíče od úředních místností okresního soudu, čímž umožnil F-ovi podvodné manipulace s kolky v hodnotě nejméně 15.000 Kč, při čemž spisy knihovny v počtu několika set byly zničeny, a že mohl F. odciziti i prostěradlo, náležející do inventáře soudní věznice.

Napadeným usnesením byla pak ustanovena výše útrat, k jejichž náhradě je stěžovatel povinen. Útraty ty se skládají z útrat dvou úředních cest soudního rady K. a zapisovatele od krajského soudu v K. k okresnímu soudu v H.

Útraty ty náležejí podle § 381, č. 6 tr. ř., jehož jest obdobně použiti na řízení kárné, k útratám, ohledně nichž může nastati náhrada obviněným. Ani zákon č. 46/1868 ř. z., ani podpůrně tu platící ustanovení trestního řádu neumožňují stížnostní stolicí přezkoumávati otázku konkrétní účelnosti a nutnosti těchto útrat.

Z protokolů při oněch komisích sepsaných vyplývá, že dotčené osoby byly slyšeny též o oněch kárných proviněních stěžovatelových, jimiž byl uznán vinným.

Pokud předmětem komisionálního šetření byly ovšem též otázky, vztahující se na zprošťující část nálezu, nelze tvrditi, že a jaké zvláštní útraty byly právě touto částí šetření způsobeny. Nutno si tu uvědomiti ustanovení § 389, odst. 2 tr. ř., jehož je rovněž obdobně použiti, že v případech, kdy se řízení vztahovalo k několika trestným činům, mají býti jen podle možnosti z náhrady vyloučeny náklady, které vzešly, pokud jde o činy, ohledně nichž nebyl obviněný uznán vinným.

Co se týče soudního kancelářského revidenta V., jehož se ovšem výsledky komisionálního šetření rovněž dotýkaly, jde tu věcně o spoluvinníka, byť i odsouzeného jiným senátem vrchního soudu (kárnou komisí pro úředníky nesoudcovské, zřízence a dozorce vězňů). Odpovídá proto ustanovení § 389, odst. 3 (poslední věta) t. ř., byla-li stěžovateli uložena celá náhrada útrat, zvláště když V-ovi, odsouzenému jen k pořádkovému trestu, náhrada útrat nebyla a nemohla býti uložena (§ 128 služ. pragm.).

Bez významu je dále, že při prvé z uvedených úředních cest byly také náhodně zjištěny závady u soudního kancelářského revidenta C. a soudní kancelářské asistentky Z., proti nimž bylo pak rovněž zavedeno kárné řízení.

Podle toho, co předesláno, neobstojí názor stěžovatelův, že by měl hraditi jen část útrat, určenou podle počtu proviněných, pokud se týče odsouzených osob. Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 371 dis.

Je-li advokátovo jednání způsobilé vyvolati ve veřejnosti úsudek, že advokáti při výkonu svého povolání užívají politického vlivu místo aby v zákonném řízení uplatňovali věcné důvody, zlehčuje čest a vážnost stavu.

Advokát nemusí klientovi vyúčtovati pevně ujednanou paušální odměnu,

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1938, Ds I 88/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie uznal o odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl uznán vinným kárnými přečiny zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinnosti povolání, takto právem: Pokud jde o bod 1. nálezu, odvolání z výroku o vině se zamítá. Pokud jde o bod 2., odvolání z výroku o vině se vyhovuje, napadený náleze se změňuje v příslušném výroku o vině a obviněný se zprošťuje kárných přečinů porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jichž se prý dopustil tím, že složenou částku straně nevyúčtoval, ač byl několikrát vyzván k vyúčtování.